

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Temperantia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

Psal. 38. *Cum carmina lumbum intrant, & inferius: Summa de lumbe salvia.* Habemus & in Sacris concentibus, usque ad noctem renes increpuisse, & impletos illusionibus lumbos. Et Genes. xxxv. *Reges de lumbis tuis egredientur.* Præterea ubi Paulus de Levi ad Hebræos scribit: *Adhuc enim ait, in lumbis patris erat, quando obvius ei factus est Melchisedech.* Neque tamen inficias ierim, aliquot Divinarum literarum locis Lumbos poni pro Virtute, ut xvii. cap. Regum tertii, qui tamen apud Hebræos primus inscribitur, ubi Roboam seniorum spreto consilio salutari, adolescentiorum, in quorum adulatione fuerat educatus, animos prætulit, qui ferociores erant: suaserunt enim illi ut rex juvenis & imperius rerum, fortem se atque terribilem populo ostentaret, & ita loqueretur ad eos: *Minimus digitus meus compati-or est lumbis patris mei.* Quo responso amaritudinis pleno factum est, ut statim à tribus decem defertus fuerit, regno quod pater auxerat, ad duas tantum tribus imminuto. Quamvis vero Divina litera lumbis plurimum tribuant, ubi de genitura virili circumfusa, carnem ipsam fieri. Sed quod alicubi *Lumbos*, in vulgatis habetur editionibus, Symmachus vertit, *Latom*, sed eodem utrumque significato, concupiscibilis animæ pars signatur: juxta enim latera renes sunt. In lumbis sane maxima, ajunt interpretes, esse solet incitatio ad concupiscentiam, adversus quam renes nostros & cor nostrum aduri, in sacris adorationibus suppliciter imploramus: quippe ut & naturali appetitui, & voluntati simul obistere valeamus. Hac de causa dicebat Apostolus: *State præcincti lumbos vestros vero tamen cingulo,* hoc est, voluptate ea, quæ vera sit, quæ scilicet à castitate & continentia oritur, quod dubio procul est à Domino desumptum, ubi præcinctis nos jubet esse lumbis. Nam & apud Romanos, *Cinctus*, armatum strenuumque significat, ut *Discinctus*, contra imbellum & effeminatum. Jam & hostiæ renes ignibus traditi; dubio procul significant genitalium partium ardores extinctos esse, quique omne quod pingue est de renibus & omnibus interioribus obtulerit, tunc vere purgatus omni libidinis vitio, pro delicto hostiam jugulaverit. Sed quoniam hæc in Divinis literis & sæpe & multipliciter habentur, non importunum fuerit, quod ad hanc sententiam facit, locum ex Levitico repetere, ubi de sacrificorum sacrificiis agitur: ubi sane Legislator jubet duos renes cum adipe, quo teguntur illa & reticulum, sive ut alii edunt, fibras jecoris cum renunculis, adoleri super altare in holocaustum: ex his, ut ait Hierosolymitanus Hefychius, Legislator vult nuptiarum desiderium offerri Deo, ut prolis causa, non fornicationis, provenia & honorabile sit conjugium, & torus immaculatus. Jungit vero jecur renibus, quia delectatio sive concupiscentia in eo sedem habere fertur, hepate vero in renes vim operationis suæ ministrante, quod per desiderium quam Græci *ἡθυμία* vocant, motum fuerat, ad desiderium effectus concitatur, quæ duo simul adolenda sunt: ut scilicet neque prava nobis proponamus, & si quo modo suggerantur, abolere festinemus: & ut verbis utar Hefychii, quæ a in hyatocupiscentiæ requiescere putantur: propterea pinnam, hoc enim ex LXX. desumit, hoc est, summam tatem cum renibus auferri recipit, & offerri ad altare, ut ab omni mala delectatione mundemus scientes quod primitiva cogitationum nostrarum Deo necesse habemus offerre. Demum, ut à genibus, quoque arma nobis mutuemur, Poeta venustus in hanc sententiam ait:

Ovidius.

*Principis obsta, sero medicina paratur,
Cum mala per longas invaluere moras.*

TEMPERANTIA. CAP. IX.

Nimirum in Sacris nostrorum literis id erat temperantiæ signum, quod in salutari victima lumbos eximi mos erat, tamquam impuros, ait Philo, propter concitandæ libidinis titillatum, semine per eos irriguo. Divino autem præcepto lumbos præcingi jubemur, cum sacra illa solemniter ferimus, quæ tunc temporis instituta sunt: cum exeuntes ex Ægypti captivitate, hoc est, ex voluptatum & deliciarum illecebris, Agnum, hoc est, puritatem edere admoneamur, & in castimonie convictu discumbere. Apud Nilum autem hujusmodi lex de temperantia lata est, qui, ut Ambrosius, Geon est, unus

A untes ex quatuor Paradisi fluvius, qui virtute hanc significare dicitur: de quo satis in Accipitris commentario disseruimus. Quod vero de vasculorum perplexitate dicebamus, admittit etiam Aristoteles, qui testes libramenta quædam esse dicit, quorum beneficio semen ad penem commodè labatur: neq; id semel asseruit, dum eorum aduersatur opinioni, qui testes solos genitura receptaculum putant. Innititur verò is exemplo Tauri, qui jam exæctus Vaccam impleverit. Quemdam etiam, ait Albertus Magnus, eviratum, prolificam in coitu operam navasse, licet Galenus ab Aristotele diversus eat, testesque omnino seminis receptacula esse contendat. Quinetiam A veroës in hoc à suo dissentit Aristotele. Quibus responsum fieri posset, si testes in hunc usum à natura tributi essent, animabus utiq; omnibus id officii subministrarent, neq; ulla esset absque illis propagatio: secus vero plerumq; repertum, ut quæ recitavimus exempla testantur. Cadunt igitur causa, qui solis, quos oggerunt, testibus innituntur. Ab hac spina cauda exit: ea curta, in Divinis literis ostentat eos, quibus nulla de futuris cura, qui diem novissimum futurumque Dei iudicium asperrantur, qui subinde dicunt, *Edamus & bibamus. pereat qui crastina curat: cras enim forte moriemur, quia mors aurem vellens,*

B *Vivite, ait, venio.* Est enim cauda pars corporis extrema.

At testes soli, causa genitura.

DE PUDENDIS. CAP. XX.

Pudendorum significata his adungere necessarium est. Nam vetustas illa, ut minus vitiosa fuit, ita simplicius apertiusque de unaquaque re philosophata est: neque erat tunc temporis in humano corpore quicquam, quod vel visu, vel nuncupatione sua, turpe iudicaretur. Pravis vero moribus succrescentibus, multa decernenda fuere tam factu esse, quam dictu turpia, ut qui rebus suis modum præscribere nescirent, ipsius saltem turpitudinis infamia absterrentur. De antiquissima igitur disciplina dicturus, quæ ad significationem figuræ illius, quæ tam visu, quam dictu obscena iudicatur, pertineant, veniam mihi dari postulo, ac in eam hæc accipi partem cupio, propter quam & prius excogitata à veteribus illis fuerunt, & à me nunc in communem usum propalata: eo quidem consilio, ut hæc illis scriberentur, qui sanctius instituti, rerum viscera & intimas medullas, non verborum superficiem, examinarent.

MAGNANIMITAS. CAP. XXI.

Esto igitur prima pudendi virilis significatio, quæ tot columnis incisa, tot obeliscis notata, tot aliis veterum monumentis insculpta, magnum & erectum viri fortis animum ostentare. Extant adhuc columnarum frustra aliquot in Sesoistroos memoriam erectarum, quæ literis Aegyptiacis incisa sunt, in quibus utriusque sexus naturæ insculptæ conspiciuntur. Sesoistrem enim hunc Theopompus libr. iii. appellat, quem Sesonchosin aliqui nominarunt: qui scilicet Aegypto regnavit universa, imperiumque in Europam protulit, de quo apud Herodotum multa. Ubi igitur in columnis aut obeliscis ab eo positis virilia pudenda conspexeris, bellicosos, strenuos, & magnanimos viros armis ab eo superatos intelligas. Nam & conjectorè, mulieres, quæ virum & liberos habeat, si commutatam se in marem somniaverit, viduam brevi futuram conjiciunt, atque ita viri numeribus functuram: quæ vero liberos non habeat, mares parituram: quæ virgo sit, futurum ut primo quoque tempore matrimonio elocetur. Ita semper ea humani corporis pars aliquid indicat, quod ad negotia virilia pertineat.

Artem. l. 2 cap. 47.

Artem. lb.

Vixit armis strenuus, Sicut fama inertes.